

Wolkenkamer

Eerste druk, juni 2012
© 2012 Andreas Rood

ISBN: 978-90-484-2469-6
NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

De namen van de betrokken personen zijn vervormd maar de lezer kan zich verheugen op zeer herkenbare situaties, ondanks dat het voor iedereen duidelijk is dat het om fictie gaat.

Andreas Rood

WOLKEN

KAMER

Mijn dank gaat uit naar Jakko voor zijn kennis van Parijs en
naar Evelien voor haar redactionele werk.

1. Parijs, Michelle en Etienne

De twee tegen elkaar inschijnende operatielampen verlichten het niet direct zichtbaar, maar inwendig o zo zwaar gehavende, lichaam van een man op de tafel.

‘Ik geef hem toch nog een kans, misschien 20 procent,’ mompelde dokter Etienne Langres tegen zijn collega en assistente, op een manier zodat de rest van de toeschouwers zijn opmerking niet zouden merken.

‘Jammer van al ons werk en van deze man,’ antwoordde Michelle heel zacht, ‘maar ik had stilletjes gehoopt dat hij dit niet te boven zou komen. Kijk ze daar nou staan, stelletje aasgieren... alsof ze niet kunnen wachten tot ze hem nog verder kunnen vernielen en uitpersen. Eerlijk gezegd twijfel ik aan de ethiek van ons werk.’

‘Trek het je niet aan Michelle, we wisten allebei niet waar we aan begonnen, we dachten op een makkelijke manier van onze problemen verlost te zijn. Maar ik ben het met je eens... figuren als daar achter dat raam, werken bij mij ook wel op m'n zenuwen,’ zei Etienne.

‘Heb je ze al eens goed bekeken... nee... nu niet direct ze gaan aanstaren... dat irriteert ze, dat weet je wel.’

‘Die kleine met dat zenuwtrekje om zijn linker mondhoek was ook bij onze vorige klussen... dat moet er dus een van de harde kern zijn,’ fluisterde Michelle.

‘Nou, niet bepaald mijn keuze, als ik het voor het zeggen had.’

Ze rilde een klein beetje, maar genoeg om het Etienne te laten opmerken. Wij moeten een manier vinden om hiermee stoppen, dacht hij. Hoe in vredesnaam heb ik zo stom kunnen zijn me met deze lui in te laten? Die vraag was overbodig... hij wist het donders goed maar het leek toen de oplossing voor zijn problemen. En hij bleek, niet eens tot zijn verbazing, niet de enige die gechanteerd werd. Alleen, hij kon er maar niet achter komen hoe deze lieden achter zijn handelen waren gekomen. Er moest blijkbaar ergens registratie bestaan van zijn activiteiten, en iemand die daar interesse voor had en daar dan ook nog een markt voor had. Iemand op een hoge positie met toegang tot alle dossiers, geen simpele ziel dus. Nu bedacht hij zich dat zo iemand niet alléén kon functioneren, maar moest werken met handlangers of ondergeschikten. De situatie waarin die handlangers verkeerden kon dus enerzijds simpel een misdadig milieu zijn, maar anderzijds kon het best zo zijn dat ze op hun beurt ook weer gechanteerd werden.

Interessant uitgangspunt, dacht Etienne terwijl hij zijn handschoenen uittrok en met zijn rechter knie de hendel van het warmwater kraan bediende en zijn handen grondig reinigde. Achter hem werd de deur van de overdruksluis geopend en de brancard met het lichaam van de man erop door twee assistenten weggereden richting recovery room. Vanuit zijn ooghoek zag hij de toeschouwers achter het raam zich verwijderen. Hij voelde een vreemde opluchting die hij geen plaats kon geven. Michelle had zijn voorbeeld al gevolgd, ze was sneller dan hij en stond hem

nu nauwkeurig gade te slaan. Blijkbaar had zij bij hem ook de spanning door de aanwezigheid van de toezichhouders waargenomen. Was het dan zo duidelijk van zijn gezicht af te lezen of was het misschien zijn houding die hem had verraden? Als dat zo was, dan hoopte hij dat de aasgieren het niet hadden opgemerkt... dat zou zijn positie niet verbeteren. Vluchtig bekeek hij zich in de spiegel... z'n kaaklijn was mogelijk wat gespannen maar de kleine transpiratie druppeltjes die zich in zijn zware wenkbrauwen en de haast nog overal donkere haarlijn hadden gevormd konden ze toch niet hebben waargenomen dacht hij, terwijl hij ze quasi nonchalant met een handdoek verwijderde. Hij herinnerde zich weer de lessen psychologie van vroeger. Zijn oude prof had altijd gewaarschuwd nooit aan een patiënt je twijfels of nervositeit te tonen. Hij had nervositeit uitgelegd als niet bijdragend aan de gemoedsrust van degene die moest worden behandeld, en hij had ook uitgelegd wat voor uitwerking een dergelijk houding op anderen dan de patiënt zou kunnen hebben. Uiteraard had hij in dat geval de nauwst betrokkenen, dus de familieleden bedoeld, maar daarna kwam hij al gauw op zijn stokpaardje. De psychisch verwarden, zo noemde hij ze soms als hij erg op dreef was. Oogcontact met deze groep, "de verknipten der aarde", zoals hij zei, was helemaal uit den boze. Dat was een vrijbrief voor moord! Etienne had zich dit niet meer herinnerd totdat hij door zijn eigen stomiteit en hebberigheid met "De Bestuurders" in aanraking was gekomen en had ervaren wat dit voor figuren waren. Nu registreerde hij bij zichzelf een lichte huivering. Het leek hem nu toe dat zijn situatie er een was die in een roman beschreven kon worden maar helaas, dit was realiteit.

'Kom, we gaan,' zei hij op zijn vertrouwde, wat autoritaire toon tegen Michelle en opende de deur van de druksluis, waarin ze even wachtten tot de signalering aangaf dat er drukvereffening had plaatsgevonden. Even verder in de gang werden ze opgewacht door twee mannen die ze nog niet eerder hadden ontmoet. 'U kunt uw schorten hier afdoen en in deze container doen,' zei de donker ogende man in het, naar het Etienne liet aanzien kostbare maatpak, met een behoorlijk zwaar Italiaans accent.

'Daarna verzoek ik u beide mij te volgen.' Dat was vreemd. Normaal werd er na een sessie als deze van hen verwacht direct naar de ontmoetingskamer te komen om verslag uit te brengen van de mogelijkheid de informant nader aan de tand te voelen. Dit hield dan in dat hij inzicht gaf over het te verwachten tijdstip dat de botbreuken zich in de herstelfase bevonden zodat de dreiging ze weer te "behandelen" met de daarbij gepaard gaande maximale pijn het slachtoffer mogelijk zou doen praten. Datzelfde gold voor de inwendige kwetsuren. De scheuring en verminking van vers herstellende wonden konden voor het slachtoffer de doorslag geven tot het verstrekken van de gewenste gegevens. Als hij die informatie gaf had Etienne een gevoel van wroeging, of eigenlijk walging over zijn eigen handelen. Stel je voor... hij, de zeer gerespecteerde chirurg, gaf aan op welke manier zijn patiënt nog verder gepijnigd zou kunnen worden, maar dan op maximale wijze en

zonder het bewustzijn te verliezen, zodat hij of zij misschien net die informatie zou geven waar ze op zaten te wachten...

Wat er daarna met die persoon gebeurde kon hij raden... hij hoopte dat het een genadige, korte doodstrijd zou zijn. Dit was nu de zoveelste keer dat hij als "Rekker", want zo noemde men hem, een object had opgelapt... hij was de tel kwijt geraakt. Stel je voor, deze lieden noemden een mens een object! De mannen lieten hen voorgaan, linksaf de donkere gang in die hij zich herinnerde van die ene keer dat er blijkbaar een deur niet goed gesloten was en hij door de kier die daardoor vrij was, een persoon had ontwaard waarvan hij niet kon geloven dat die bij een dergelijke organisatie betrokken was, dan wel hier aanwezig was. Dat kon gewoon niet! Het waren maar enkele seconden geweest en het beeld niet al te duidelijk, maar er was er maar een met zo'n uiterlijk en spraak... dit kon niet missen! Hij had er niet met Michelle over gesproken omdat hij niet zeker wist of zijn registratie juist was geweest en daarbij, het zou voor haar alleen maar nog meer angst betekenen. Hij hoopte dat hij zich had vergist, maar toch... wie was 't...?

2. Antwerpen, Frank

Frank zat op het terras van het restaurant en dronk zijn koffie, die zwart en sterk was. Hij had net een heerlijke lunch genoten en voelde zich behaaglijk, zo met de zon op zijn rug. Die Belgen wisten hoe je een mens van voedsel moest voorzien! Ook hun brouwkunst was een geschenk uit de hemel, dacht hij. Zijn favoriete biertje was een Grimbergen dubbel, het kloostervocht dat er mocht zijn... wel wat zwaarder, maar daar had hij geen last van. Hij keek uit over de traag stromende Schelde en naar het opstomende enorm grote Deense containerschip... rond de driehonderd meter, 1200 of 1300 containers schatte hij. Die Denen kunnen trots zijn op zo'n mooie club! Maar ook goed voor deze economie realiseerde hij zich, naar de tot wel acht hoog opgestapelde containers kijkend en zich weer verbazend dat men vanaf de brug nog enig beeld had van waar de boeg van het schip zich bevond.

De loods, die het schip veilig de modderige vaargeul door manoeuvreerde, deed dat prima, niet eens helemaal in het midden van de brede stroom, maar voldoende ruimte latend voor de roestige coaster die stroom afwaarts en meegenomen door het tij, met hoge snelheid richting zee voer. Daar zou ik voor geen goud de zee mee opgaan dacht hij. Hij kende de gevaren van dat soort vaartuigen uit ervaring... vaak had hij vanuit zijn helikopter tijdens een reddingspoging vanuit de lucht de martelgang van zo'n schip gadeslagen. Een ramp was dat soort schepen. Te kort om een beetje golf op een acceptabele manier te pareren waardoor er, als de wind aanwakkerde tot zo'n 8 Beaufort of meer, al gauw zoveel buiswater over sloeg dat je als stuurman niet meer wist wat onder of boven water hoorde te zitten. De kompassen van dat soort schuiten hadden het zwaar. De cardanische systemen blokkeerden soms zelfs en dan wist zo'n stakker achter het roer even niet waar hij naartoe moest. Altijd ellende met die dingen... was er niet iets met de lenspompen dan raakte de deklust wel los en sloeg over boord of de dekluisen begaven het. Als dat gebeurde was het einde voor de zeelui aan boord vaak heel nabij.

Frank verbaasde zich over de vreemde uitslag naar bakboord die de coaster plotse-ling maakte. Hij zag nu ook de speedboot, die achter de coaster vandaan kwam en zich als een razende van de beide schepen verwijderde in de richting van de voet-gangerstunnel aan de westkant. De twee personen die erin zaten waren zeker jolige studenten die ergens voor de gein, of voor een weddenschap met hun dispuut, dat bootje hadden gepikt en nu aan hun makkers lieten zien hoe stoer ze wel waren, of misschien wilden ze wel indruk maken op een stel lekkere meiden. Vaag kwam er een beeld bij Frank op dat hij niet direct kon thuis brengen... Waarom droegen die knapen dat soort kleding? Beschermend... dat is het, drong het langzaam tot hem door, maar waarvoor en waarom? Had hij toch niet dat laatste biertje moeten nemen? Uit zijn ooghoeken ving hij het beeld op van de twee elkaar naderende

schepen. Met een ruk draaide hij zich om en met overslaand hart zag hij hoe de ramp zich voltrok. De lichtflits bereikte hem het eerst en de daarop volgende explosie was enorm. De drukgolf was zo groot dat voor een paar seconden alle lucht uit zijn borstkas werd verdrongen en er zich in zijn hoofd een hoge fluittoon vormde. In paniek gillende mensen op de kade, huilende vrouwen en kinderen, mannen die niet wisten wat te doen om hun geliefden te beschermen tegen zoveel geweld, toeristen die apathisch stonden te kijken naar wat voor ramp zich hier voltrok. De ruiten van het restaurant en de gebouwen in de wijde omgeving lagen aan diggelen.

Goed dat ik buiten ben dacht hij, kijkend naar hevig bloedende mensen die in de gebouwen geraakt waren door het rond vliegende glas en nu verdwaasd naar buiten strompelden. Frank keek naar de schepen en de enorme ravage die zich op de rivier voor hem ontwikkelde. De coaster is weg drong het tot hem door. Dat kan niet, er moet ten minste iets van dat schip over zijn en boven water uitsteken dacht hij. Het is hier niet zo diep dat het volledig onder gaat. Het containerschip ging er niet overheen... dat weet ik zeker, dacht hij. Ergens in zijn brein ontstond een gedachte die hij direct als waanzin afdeed. Hij keek weer naar het enorme, nu zwaar gehavende schip waarvan een groot deel van de boeg aan bakboordzijde zelfs tot ongeveer midscheeps was weggeslagen en dat nu gevaarlijk overhelde. Het schip maakte ernstig water zag hij en begon aan een langzame draai naar het oosten, richting het scheepvaart museum. Mijn hemel, dacht Frank, die schuift ramt zo direct de kade als dat zo door gaat. De snelheid is daar hoog genoeg voor schatte hij. Door de stroming van de rivier wordt het als het ware gedwongen de kant op te knallen. Het heeft een ramp tot gevolg als die schuift dwars komt te liggen realiseerde Frank zich. Hoe in hemelsnaam kan zoiets zich op een zo goed geregeld vaarweg voordoen? De verdwenen coaster leek hem niet van het type dat direct uit het roer zou lopen, maar je wist het nooit met die kringen. De stuurmachine hoefde maar te haperen en op een toch wel betrekkelijk nauwe vaarweg als de Schelde kon je dan niet veel kanten op... maar dan nog. Vanwaar die enorme explosie? Het leek Frank toe dat hij de juiste inschatting had gemaakt en er zich daadwerkelijk een ramp ging voltrekken. Het enorme schip was door de stroming veel verder naar bakboord gedraaid en kwam nu met een hoek van zo'n veertig graden en nog steeds met een behoorlijk hoge snelheid zijn richting uit.

Wegwezen... straks liggen de containers hier op het terras, dacht Frank terwijl hij opsprong en zich als een haas uit de voeten maakte richting Grande Place. Nooit zou hij het angstaanjagende geluid van het vastlopen op de kade van het aanstormende gevaarte en de daarop volgende ravage kunnen vergeten. Alsof er geen eind aan kwam. Hij onderbrak zijn spurt, draaide zich om en van een veilige afstand zag hij hoe de ramp zich in al zijn hevigheid voltrok. Het schip helde gevaarlijk naar bakboord over waardoor de acht hoog opgetaste containers los braken van hun fit-

tingen. De spankabels zwiëpten als gesels door de lucht, alles wat ze tegenkwamen vernietigend. Toen het schip de kade opschoof was de vertraging zo groot dat de losgeslagen containers als golfballen van een club van het dek vlogen om zich op de boulevard en in de gebouwen te boren. Het schip zelf lag nu in een groteske hoek en helemaal dwars in de vaargeul waardoor die totaal geblokkeerd was... het werd door de stroming steeds vaster in zijn onmogelijke positie gedrukt. Antwerpen was lam. Zoals zo veel oliehavens, zou later blijken.

3. New Orleans, Iris

De prachtige wheelpaddler Natchez lag klaar om voor haar morgentrip van wal te gaan. Iris keek vanaf het voordek naar de verrichtingen van de mannen beneden haar. Sterke neger bootsmannen stonden bij de dikke trossen op het dek en wachtten het sein van de stuurman af om met een sierlijke zwiep van hun gespierde armen de lus van de op de kade gemonteerde bolders los te gooien. Het was altijd een imposant gezicht, dat de mensen aan boord terug deed denken aan hoe het ooit werkelijk geweest moest zijn, toen deze schepen commercieel waren en er van romantiek geen sprake was. Deze schepen waren vanaf het moment dat stoommachines betrouwbaar werden, dus ruim voor de tijd van de Amerikaanse burgeroorlog, de werkpaarden van de Mississippi. Hun geringe diepgang samen met het grote laadvermogen, de enorme stabiliteit en hoge snelheid die ze stroomafwaarts bereikten maakte ze voor de noordelijk gelegen industrieën en landbouw gebieden van groot belang. De aanvoer van allerlei machines uit de fabrieken van Memphis en St. Louis, zelfs tot aan Minneapolis in het hoge noorden, maakte dit type schip gedurende een lange periode tot het meest geliefde vervoermiddel van de vs. Bulktransport was nog niet echt uitgevonden, ten minste de naam niet, maar het vervoer van grote hoeveelheden katoen, maïs of tabak was hiervan zeker de voorloper. Doordat deze enorme rivier op haar beurt weer werd gevoed door op zich ook niet echt kleine stroompjes als de Tennessee River, Ohio, White River of de Missouri, met de daaraan gelegen belangrijke steden in het noorden, oosten en westen, was er sprake van een waar netwerk van vaarwegen waarover deze schepen hun diensten konden vervullen. De bemanning bestond in die tijd uit de goedkoopste krachten... negers. Deze mensen waren vaak eigendom van de reder. De slavernij vierde hoogtij; werk hield voor die mensen nooit op want de rivier blijft stromen dus moest het vuur onder de ketels blijven branden om de stoomdruk op peil te houden en de enorme raderen te laten draaien om zo de besturing van het schip te garanderen. Zeker geen aangename tijd voor de bemanning.

Dit soort gedachten kwam, al kijkend naar deze sterke, donker gekleurde mannen, als vanzelf bij de huidige passagiers op. Het gaf een nostalgisch tintje aan een o zo gruwelijk verleden, maar velen realiseerden zich dat niet eens. De meeste mensen hadden een dag vakantie en hadden plezier. Het sein om los te gooien gaf de stuurman door het stoomorgel achterop het schip zijn wijsje te laten spelen... "Oh what a beautiful morning"... en dat was het ook. Het rad achter het schip sloeg enkele malen achteruit zodat de kracht van de rivier op de trossen voor een moment werd opgeheven en het schip zich een klein stukje stroomopwaarts, richting de aan de oever gebouwde moderne Mall, bewoog. Hierdoor waren de bootsmannen in staat om met een enorme zwiep van hun sterke armen de lussen van de bolders los te werken. De trossen werden door de reactie teruggeworpen en belandden daardoor op het dek, waar ze in een vloeiende beweging netjes opgerold werden neergelegd. Vanaf het eerste verhoogde dek aan de voorkant van het schip stond Iris het werk

van de mannen te bewonderen. Eigenlijk was ze niet zo'n waterliefhebber, maar in haar functie van hoofd van het Gulf Maritiem Protection Department moest ze zo nu en dan met functionarissen uit Washington deze trip maken. Doel van dit alles was deze lieden ervan te overtuigen dat al het geld dat door hen aan New Orleans voor bescherming en onderhoud van de waterkeringen werd toegekend, niet aan verkeerde doelen werd besteed. Een trip als deze opende direct de ogen van de "autoriteiten", zoals ze zo graag genoemd wilden worden. Het was voor iedereen die nog nooit met de enormiteit van de Mississippi op deze plaats was geconfronteerd adembenemend dit tripje te maken. Ze moest de eerste nog tegenkomen die zich niet vergaapte aan de stroming van de rivier, de hoogte van het waterniveau boven het achter de dijk gelegen land, en de daarachter liggende, in Spaanse stijl opgetrokken houten huizen met hun vlucht trappetjes. Steevast kreeg ze de vraag waarom die trapjes tot helemaal aan het dak reikten. Als er brand uitbrak had je toch genoeg aan een ladder die vanaf de hoogste veranda naar beneden liep? Dan legde ze voor de zoveelste keer uit dat die ladders er niet voor brand waren, al hoewel ze daarvoor ook konden worden gebruikt, maar om op het huis te kunnen komen in geval de dijk het zou begeven. Dat deed de meesten van de bezoekers zwijgen terwijl je aan hun gezicht kon zien dat ze zich voorstelden wat een onwaarschijnlijke ramp dat tot gevolg zou hebben. Iris had het dan ook nog niet beleefd dat er een negatief besluit over de door haar aangevraagde fondsen werd gegeven. Tot vier maanden geleden...